

ling eller Udløsning af de nationale Heste ifølge Placaten af 20de April 1819 skal anmeldes 8 Uger før Samlingen. Den Forudsætning, der er udtalt i § 31, fremgaaer ogsaa af Bestemmelserne i de paafølgende Paragrapher. Forfaaendigt navnlig § 32 taler om Forholdet mellem en fratrædende og den tiltrædende Præst, har den ærede Rigsdagsmand selv erkjendt, at der ialtsald med Hensyn til dette Forhold kunde være endeel, som talte for, her at betragte Udrederne som Ciere; men han meente, at dette Forhold ogsaa var ganske særeeget, og at Præsterne paa Landet i den omhandlede Henseende befandt sig i en anden Stilling end de andre Udredere. Det forholder sig nu vistnok rigtigt, at Slutningen af § 32 har en anden Bestemmelse med Hensyn til Hoveds og Sædegaardseiere, idet det der hedder, at det i Henseende til Hoveds og Sædegaarde, som komme i Andres Hænder, vil komme an paa, hvad den Kjøbende og Sælgerne imellem sig blive enige om, istedetfor at der er normeret en bestemt Sum, nemlig 36 Rbd., som skal udbetales den tiltrædende Præst af den fratrædende eller hans Stervbo; men det er aabenbart, at Anledningen til denne Forskjel ligger i, at der med Hensyn til Hoveds og Sædegaarde tales om Salg, hvor altsaa Intet var naturligere, end at overlade det til Kjøber og Sælger indbyrdes at forenes om Godtgjorelssummen; der var ikke den mindste Opfordring fra Lovgivningen til her at gribe ind med en almindelig positiv Forskrift, hvorimod dette var nødvendigt med Hensyn til de Tilfælde, hvor en Præst ved Embedsifte afløser en anden, og Forordningens Aand udtaler sig da i den Forskrift, som den første Deel af § 32 herom indeholder. Dette om de ordinære Tilfælde. Derimod stiller Sagen sig vistnok noget anderledes i de extraordinære Tilfælde, om hvilke Forordningens § 30 handler; og hvis De Herrer havde Ret i, at Spørgsmaalet skulde afgjøres alene efter denne Paragraph, uden at man behøvede at ændse den øvrige Lovgivning eller at tage Hensyn til den hele paafølgende Tids administrative Foranstaltninger, saa vilde det maaskee endda ikke være saa langt fra, at vi kunde blive enige. Men der er dog Et og

Andet, som jeg med Hensyn til selve Fortolkningen af denne Paragraph maa lægge den ærede Rigsdagsmand, jeg før nævnte, paa Sinde. Han har nemlig meget stærkt fremhævet, at nu skulde netop de i Forordningens § 30 tilsigtede extraordinære Coniuncturer være indtraadte, og at derfor Bestemmelsen om Hestenes Indkøbelse til bestandig Tjeneste nu, mere end nogenstunde før, skulde være anvendelig, da der er Spørgsmaal om at opløse det hele Forhold, hvori Staten hidtil har staaet til vedkommende Hesteudredere. Dette er, med den ærede Rigsdagsmands Tilløbelse, neppe ganske rigtigt. Sagen er nemlig denne, at, naar Forordningens § 30 taler om visse Coniuncturer, saa er det af hele Sammenhængen klart, (Tscherning: Nei!) — ja, den ærede Rigsdagsmand kommer noget tidligt med sin Benægtelse; jeg har jo endnu ikke faaet sagt, hvad det er, jeg finder klart, og det er vanskeligt at benægte, hvad man ikke kjender. (Tscherning: Jo, jeg kjender nok Tankegangen!); altsaa, jeg troer, at det af Sammenhængen i Paragraphen er temmelig klart, at der sigtes til visse ganske extraordinære Forhold. „Skulde — hedder det — imod al Formodning saadanne Coniuncturer inden de første 6 Aars Forløb indtræffe, at Hestene maatte indtrækkes til Regimentet til bestandig Tjeneste“; det er uden Tvivl Krigstilfælde, der herved høves for Die, og, naar derefter siges: „men, skeer saadan Aflevering, efterat de første 6 Aar ere forløbne“, saa er dette at forstaae overeensstemmende med det foregaaende. I Forbindelse hermed tilføies endvidere: „naar derimod disse Coniuncturer ere forbi“ — de samme Coniuncturer, hvorom den foregaaende Deel af Paragraphen handler — „da forholdes atter efter § 28, og de deri ommeldte 6 Aar tage paa ny deres Begyndelse, efterat Saadant Vedkommende betids er bekendtgjort“. Nu forekommer det mig dog indlysende, at her tales om forbigaaende, extraordinære Coniuncturer; eller, siger man ogsaa Nei dertil, saa beder jeg nok engang at læse Paragraphen, hvor der udtrykkeligt staaer: „naar disse Coniuncturer ere forbi“, og bestemmes, at derefter det tidligere Forhold igjen skulde indtræde. Hvad er det da nu for extraordinære Tilfælde, der skulde kunne